

РЕШЕНИЕ

№ 1103

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело № 20231100503637 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №15235/30.12.2022г., постановено по гр.д. №58887/2021г. по описа на СРС, 68 състав, е признато за установено на основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.415, ал.1 от ГПК, че „К.А.Ц.“ ЕООД дължи на Р. А. Ц. сумата от 2695,66 лева, представляваща обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск от общо 60 дни за 2019г. и за 2020г. по трудовото правоотношение между страните, възникнало от трудов договор, сключен на 19.01.2018г., прекратен на 18.01.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на заявлението по чл.410 от ГПК – 09.04.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по гр.д. №20022/2021г. по описа на СРС, 68 състав. Осъдено е „К.А.Ц.“ ЕООД да заплати на адв. Б.Б.Б. следните суми: 500 лева – адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от ЗА във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК в качеството му на пълномощник на ищцата Р. А. Ц. по исковото производство и 500 лева – адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от ЗА във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК в качеството му на пълномощник на заявителката Р. А. Ц. в заповедното производство. Осъдено е „К.А.Ц.“ ЕООД да заплати на

основание чл.78, ал.6 от ГПК по сметка на СРС следните суми: 107,83 лева – държавна такса по исковото производство, 170 лева – платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице, и 53,91 лева – държавна такса за заповедното производство, съразмерно с уважената част от исковете.

Постъпила е въззивна жалба срещу решението от ответника „К.А.Ц.“ ЕООД, чрез пълномощника адв. С.Д., като се излагат оплаквания, че същото е необосновано и неправилно, постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващо се в липса на мотиви по смисъла на чл.236, ал.1 от ГПК. Поддържа, че прекратяването на трудовия договор станало по инициатива на служителя, като същата не спазила законоустановеното предизвестие, а именно един месец. По време на действието на трудовия договор ищцата многократно не се явявала на работа на място в офиса, като с оглед заеманата от нея длъжност „офис асистент“ следвало да се приеме, че не е извършвала дейността, за която ☐ е било заплащано трудово възнаграждение. Въпреки това работодателят заплащал добросъвестно месечното трудово възнаграждение на ищцата. Освен това работодателят правел и вноски по ДОД и осигурителни вноски, като по този начин разходил фирмени средства за служителя, който не се явявал на работа и не изпълнявал задълженията си. Неоснователна била претенцията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019г., тъй като ищцата се възползвала от това свое право, но без да го декларира по надлежния законов ред. Работодаателят осигурил възможност за използване на годишния платен отпуск от ищцата, поради което не следвало да заплаща обезщетение по чл.224 от КТ. Поради изложеното счита, че при осъществяване на трудовото си правоотношение с ответника ищцата е действала недобросъвестно, като не се е явявала редовно на работа и не е подавала молби за ползване на отпуск. Поради изложеното моли обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна Р. А. Ц., чрез пълномощника адв. Г. М., с която се заявява становище за неоснователност на жалбата и е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение. Въззиваемата страна поддържа, че правоотношението между страните е прекратено на 18.01.2021г., като към датата на прекратяването му ищцата е имала неизползван платен годишен отпуск в размер на 40 работни дни – 20 работни дни за 2019г. и 20 работни дни за 2020г., за които ☐ се дължало обезщетение в размер на 2695,66 лева. Не било установено по делото ползването

на платен годишен отпуск от ищцата през 2019г. и 2020г. нямало и доказателства за ненадлежно изпълнение от ищцата на трудовите □ функции. Освен това в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение се съдържало изрично признание и нареждане на ищцата да бъде изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019г. – 20 дни и за 2020г. – 20 дни, но обезщетението не било изплатено на ищцата. Поради това моли за потвърждаване на обжалваното решение.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо.

Въззивната инстанция констатира, че в диспозитива на обжалваното решение е допусната очевидна фактическа грешка относно броя на дните, за които е уважен искът за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 2695,66 лева, като е посочено, че се касае за 60 дни, а в мотивите на решението съдът е обсъдил и кредитирал заключение на вещото лице, изчислило посочения размер на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск за 40 дни, като в подаденото заявление по чл.410 от ГПК и в исковата молба се претендира обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ в размер на 2695,66 лева за неизползван платен годишен отпуск в размер на 40 работни дни за 2019г. и 2020г. Поради това, с оглед допуснатото противоречие между мотивите и диспозитива на решението, делото следва да бъде върнато на първоинстанционния съд за извършване на преценка за провеждане на процедура по чл.247 от ГПК.

За да бъде уважен искът по чл. 224, ал. 1 КТ е необходимо да се установи, че ищецът е работил по трудово правоотношение с ответника, че същото е прекратено, размерът на непозвания платен годишен отпуск към датата на прекратяване на правоотношението, както и размерът на последното получено от

ищеца брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец преди уволнението, на база на което да се изчисли обезщетението. Право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск възниква само при прекратяване на трудово правоотношение, като основаниято за прекратяване е без значение. Втората предпоставка, за да се изпълни фактическият състав на разпоредбата на чл. 224, ал. 1 КТ е работникът/служителят да не е използвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяване или за предходни години. В случая от събраните по делото доказателства се установява, че със сключения между страните трудов договор е уговорен платен годишен отпуск за работника в размер на 20 работни дни. Със заповед №11/21.12.2020г. на работодателя трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл.326, ал.1 от КТ.

Правната възможност, уредена в КТ за ползване на неплатен годишен отпуск, се упражнява по воля на работника, който адресира писмено волеизявление до работодателя, с което се отправя искане за ползване на отпуска и в което се посочват видът, размерът, календарният период от време за ползване на искания отпуск, така и писмено волеизявление на насрещната страна по трудовото правоотношение /работодателя/, с което се разрешава отпускът. В случая не са представени по делото доказателства, от които да се установява, че ищцата е отправила искане до работодателя за ползване на платен годишен отпуск за 2019г. и 2020г., нито да е признала ползването му, респ. заплащането на дължимото обезщетение. Следва да се отбележи също така, че в приетата като доказателство по делото заповед №11/21.12.2020г., издадена от работодателя, с която се прекратява трудовото правоотношение между страните, е отразено, че на ищцата се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019г. в размер на 20 дни и за 2020г. в размер на 20 дни. Посоченото представлява извънсъдебно признание, което съдът цени по реда на чл.175 от ГПК.

С оглед очертания по-горе предмет на доказване в настоящото производство ирелевантни са възраженията, поддържани от ответника в подадения писмен отговор по чл.131, ал.1 от ГПК, както и във въззивната жалба, че ищцата не е изпълнявала добросъвестно трудовите си задължения.

По разностките:

При този изход на спора на основание чл.38, ал.2 от ЗА следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на въззиваемата страна в полза на адв. Г. М. в размер на 500 лева, съобразно

представените договор за правна защита и съдействие и списък по чл.80 от ГПК.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-А въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №15235/30.12.2022г., постановено по гр.д. №58887/2021г. по описа на СРС, 68 състав.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от ЗА „К.А.Ц.“ ЕООД да заплати на адвокат Г. М. адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева за предоставена на въззиваемата страна Р. А. Ц. безплатна правна помощ за въззивното производство.

Връща делото на първоинстанционния съд за провеждане на процедура по чл.247 от ГПК, съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____